

NOORD-HOLLANDSCHE COURANT.

Dieu et mon droit.

Deze Courant verschijnt te AMSTERDAM, Dagelijks, behalve des Zondags. Het abonnement voor 3 maanden is f 5,00; voor de buitenlanden f 6,00; franco door het geheele Rijk. Brieven, Gelden, enz. FRANCO te adresseren aan het Bureau dezer Courant.

MAANDAG, 24 JANUARIJ.

Advertentien van Zes regels en daar beneden worden tegen f 1,00 geplaatst; meer dan Zes regels tegen 15 cents de regel. — Voor alle advertentien wordt bovendien 35 cents zegelregt betaald. Voor groote letters betaalt men naar de plaatsruimte meer.

AMSTERDAM, 23 Januarij.

Het groote nieuws van den dag is het huwelijk van Keizer Napoleon met eene Spaansche daams. Dit vrij onverwacht en plotseling bekend gemaakt voornemen van Lodewijk Napoleon heeft niet weinig sensatie gemaakt, en den eersten dag de beurs te Parijs gevoelig gedrukt. Eerst had het gerucht gesproken van een morganatisch huwelijk met de hertogin Montijo; het blijkt nu dat de Keizer zijne aanstaande echtgenoot tot Keizerin zal verheffen, met al de regten daaraan voor haar en haar toekomstig kroost verbonden.

Als men de berichten, die de Belgische bladen over deze aangelegenheid geven, gelooven kan, dan heeft de Keizer verklaard, dat hij tot dit huwelijk is gebracht door den onwil van sommige mogendheden, die hem tot een vorstelijk huwelijk den weg hadden gesloten. Hij had geen plan, gelijk de Prinsen van Orleans gedaan hebben, om jaren lang te wachten naar een of andere vorstin, noch ook om in Duitschland de hand van een of ander prinses te gaan bedelen. Hij had daarom besloten om de inspraak van zijn hart te volgen en een huwelijk te doen overeenkomstig zijne geneigdheden, opdat hij voortaan aan zijn hof een voorbeeld van deugd zou kunnen geven.

Deze daad is in den mond van den Keizer een voortreffelijk en zeer lofwaardig. Mogt hij voortduren — en heeft men regt, om daaraan te twijfelen? — er naar streven om zijn gedrag door zedigen levenswandel tot een voorbeeld te stellen van zijn hof — zulk een gezegend doel moet veel van het ongewone, dat zijn huwelijksplan aanbiedt, over het hoofd doen zien, vooral in den toestand, waarin de mogendheden hem geplaatst hebben.

Intusschen er blijft altijd iets in dat huwelijk, dat verbaast en voor de toekomst verontrustend is. Wij willen daarbij niet alleen latten op de positie, die de Keizer zich buiten de vorstelijke Europeesche familie maakt, en waardoor hij zich al meer en meer isoleert; maar ook vooral op het karakter van den Keizer wijzen, dat zich al meer en meer openbaart. Hij overlegt met zich zelve alleen, rijpt in de geheimste plooiën van hoofd en hart zijn plan; en als het tot een besluit gekomen is, vergenoegt hij zich met daarvan kennis te geven aan zijne staatslieden; zonder dat iemand vermag iets aan zijne beslissing te veranderen.

Zulk een man nu, aan het hoofd geplaatst van een groot volk, de overtuiging voedend, dat hij met een buitengewone zending in de wereld door God is belast, die zich daarom niet gebonden acht aan hetgeen men gewoon is van vorsten te verwachten — zulk een man is in staat vele wonderlijke zaken te ondernemen, tot de meest verrassende stappen over te gaan, en draagt het lot der wereld in zijne handen.

Niet ten onrechte zeide een Fransch publicist van het nieuwe huwelijk: "C'est un mariage de fer." Het is een huwelijk van ijzer, dat den Keizer in het geheim van zijn hart te bewaren.

De post van heden brengt ons eene andere gewichtige nieuwtijding aan. Lord John Russell zou en zijnen beruchten brief aan den bisschop van Durham over de zoogenaamde "Pauselijke agressie" en zijn titelwet désavoueren.

Namelijk de *Indépendance Belge* geeft eene correspondentie uit Londen, waarin wij het volgende lezen:

"De heer Saidler, de nieuwe Lord-trezorier en een der werkzaamste leden van de *Iersche vertegenwoordiging* heeft aan zijne kiezers van Carlow aangekondigd, dat Lord Russell met eene kordaatheid den staatsman waardig, zich bereid heeft verklaard om eene politieke wederlegging te geven van zijne gedragslijn in de kwestie van den Pauselijken aanval gedurende 1850—1851, dat hij, Saidler, die verklaring gretig had aangenomen: en dat de edele Lord alzo na het beginsel van de titelwet openlijk te hebben losgelaten, mede werken zou aan alle maatregelen tot uitvoering van de nieuwe gedragslijn, die het kabinet zou aannemen.

"Dat is een groot feit en een groote slag aan de *Tories* gebragt....

En gevolge van dien hebben die katholieke leden onder de Ieren, die plan hadden om het kabinet en hunne Iersche medeleden van het kabinet te bestrijden, zich uit de oppositie tegen den heer Saidler terug getrokken.

"Als ik wel onderrigt ben, dan zullen de titels der katholieke bisschoppen en de regten der pachters in Ierland de oplossing bekomen, die daar gevorderd wordt.

"Lord Russell erkent zich door de Peelisten overwonnen....

Het bericht van de *Indépendance* is gewichtig. Wel hadden wij van het ministerie verwacht, dat het een anderen weg zou zoeken, dan Lord Russell gevolgd heeft. Maar wij hadden ons niet durven vleien met de hoop, dat Lord Russell zijne onverdraagzaamheid zoo openlijk zou hebben verzaakt.

Wij niet met graaf de Montalembert de *Münchener Historisch-politische Blätter* "incontestablement le premier recueil de l'Europe catholique" zouden durven noemen, achten wij het echter onbetwisbaar, dat zij in de periodieke pers eene der eerste plaatsen innemen. Vriend en vijand, huldigende het verheven standpunt, waarop hunne redactie steeds gewoon is zich te plaatsen, het consequent vasthouden aan de eens door haar gestelde beginselen, de soliditeit en de rijke verscheidenheid van hare kennis, en den uitstekenden vorm, welken zij bij geene harer beschouwingen verzaakt, — vriend en vijand kent den *Blätter*, dat ook gereedelijk de door hen ingenomene plaats de, en wat zij zeggen, blijft niet in gebreke een diepen indruk te weeg te brengen, zoowel in het studeervertrek van den gemoedelijken geleerde, als in het kabinet van den zijner hooge verantwoordelijkheid bewusten staatsman.

Door zulk een tijdschrift den toestand en de regten der Katholieken van Nederland in 't breede behandeld en met warmte verdedigd te zien, mag derhalve wel als *une bonne fortune* beschouwd worden, waarvoor wij den *Blätter* erkentelijkheid verschuldigd zijn. Daardoor toch hebben zij ons de belangstellende sympathie verzekerd van velen der voortreffelijkste mannen van Duitschland, welker deelneming in onze lotgevallen, vooral in de vervolgingen, die de Katholieken van een, helaas, nog al te talrijk deel hunner andersdenkende landgenooten, in geheime genootschappen tegen hen zamen spannende, te verduren hebben, ver is van ons onverschillig te mogen zijn. Te levendiger daarenboven behoort onze dankbetuiging aan de *Blätter* te zijn, daar zij zich met de treffendste naauwkeurigheid van de taak gekwet hebben, welke zij te vervullen op zich hadden genomen. Het is waar, dat zij als leiddraad bij het opstellen van hun artikel over *Die Lage der Katholiken in Holland und die geheimen Gesellschaften der protestantischen Gegner*, de beide *Mémoires*, die *sur la situation des catholiques dans les Pays-Bas* en die *sur les sociétés secrètes* van de *Genootschappen* van de daarin besproken, tot den toestand der Katholieken van Nederland gedurende de laatste vijftig jaren betrekking hebbende feiten. Dat het echter moeilijk moet geweest zijn bij dien arbeid met even veel volledigheid als trouw te werk te gaan, zullen de lezers der *Mémoires*, die weten hoe vele en velerlei feiten daarin beproken worden, met ons instemmen, zoodat wij het geene geringe verdienste achten, in een dertigtal bladzijden eene zamenhangende, volledige en naauwkeurige schets zamen te hebben van den toestand, waarin de Katholieken, sinds hunne emancipatie, ten onzent verkeerd hebben. Nogmaals derhalve brengen wij daarvoor den *Blätter* de hulde van onze erkentelijkheid, hun verzekerende dat de hunnerzijds ons betoonde sympathie op hoogen prijs geschat wordt.

Als proeve van wijze van behandeling, laten wij hier den aanhef van het artikel der *Blätter* volgen:

"In de jongste Algemeene Vergadering der *Gustav-Adolf-Verein* werd ook Nederland vertegenwoordigd. De heer van Hoogstraten uit 's Hage, Lid van de Staten-Generaal [lees: Prov. Staten] beklom als Afgevaardigde der Genootschappen *Unitas* en *Phylacterion* het spreek-

gestoelte, en verhaalde met blijkbaar opmerkzaamheid de groote stichting en diepe aandoening van het opstetend auditorium, door welke middelen men langs den weg van bijzondere Vereenigingen het krachtig voorwaarts dringende Katholicismus onder de Nederlanders trachtte te gaan, thans, nadat de regering niet alleen het protestantisch karakter van den Staat van Nederland had opgegeven, maar eindelijk (1848) ook nog het laatste wapen tegen de roomsche duisternis, het *Plaet*, uit de wetgeving had verworpen — en dat alles, niettegenstaande, door de toegevendheid der regering, de Katholieken in Nederland reeds twee vijnden der gansche bevolking ontmaakten, en met opmerkelijke eensgezindheid en zwaargevaarte kracht hun doel doozetteden, om gansch Nederland te onderwerpen aan de heerschappij — van den Paus.

"Van de bijzonderheden dier protestantsche geheime genootschappen hadden reeds vroeger een paar katholieke Hollandsche dagbladen zoo veel van den dag gezegd, dat de heer van Hoogstraten beveiligd was voor het verwijt van onvoorzigtig geklap, toen hij de stille bedrijvigheid van het genootschap *Welstand* tot uitbreiding van het Protestantismus op het platte land, en van de beide genootschappen *Unitas* en *Phylacterion* van de middelklasse der protestantsche stedelingen, nader ontwikkelde. De eerste heeft zich onder de naam van *Katholieke beoerders der protestantsche ambtslieden* met een grondgebied te voorzien en hen te vestigen; de laatste pogen de geringe protestantsche ambtslieden, die verstande en bemiddelde lieden te maken door hunne leden te verplichten, protestantsche ambtslieden, kleine winkeliers enz. op allerlei wijze op te heffen en te ondersteunen, slechts bij hen te laten werken, bij hen alleen te koopen, enz. Op die wijze — dus lichte de regering de praktijk zijner genootschappen toe — moesten een zoo groot mogelijk aantal Protestanten worden opgedreven tot den wettig vereischten kies-census, opdat de verkiezingen voor de Kamers en de Provinciale Staten slechts op gereformeerde kandidaten vielen; want van den uitslag der verkiezingen hing in eenen Staat als Nederland natuurlijk alles af. De heer van Hoogstraten wist daarbij wonder veel te verhalen, hoe de Katholieken door hunne schranderheid in rijkdom en invloed toenamen, en ook dagelijks meer in hooge staatsambten werden geplaatst, zoodat de Wiesbadener Vergadering bang en beangst schijnt te zijn geworden, dat zij ten laatste nog gansch Nederland in den zak steken en naar de Roomsche "Kurie" zouden overdragen.

"Er bestaan bijzondere redenen om te vermoeden, dat die geheime genootschappen in deze oogenblikken alle mijnen laten werken. Van het hof hebben zij niets te vreezen; zij hebben daar integendeel de hoogste eeren en harten zoo sluw omwikkeld, dat de Katholieken bij officiële receptien dien invloed op de koninklijke ste moeten onderhouden, die de koninklijke ste voor de "protestantsche suprematie" steeds ontoegankelijk, en een trouwe vriend van pariteitische grondstellingen gebleven.

"Reeds in het achtste deel dezer *Blätter* heeft een correspondent een begin gemaakt met eene naauwkeurige schets te geven van den kerkelijk-politiek toestand in Nederland, terwijl gelijktijdig uit België een reeks van brieven over hetzelfde onderwerp van eene wel verandenden pen zijn verschenen. Ik ken de reden niet waarom het bij den eenen reeds bij den eersten brief gebleven is, daar er juist toenmaals bij de troonbeklimming van Willem II een gewichtige crisis plaats had, en er dus aan hoogst belangrijke stof geen gebrek was. Nogthans geloof ik dat het ook thans doelmatig is, ingevolge de wenken van den heer van Hoogstraten, op het nederlandsch Protestantismus en bovenal op de woelingen der geheime genootschappen eenen blik te werpen; zulks zal in onze dagen van het grootste nut zijn. Ik grond mij in deze beschouwingen op twee kleine te Amsterdam uitgegeven brochures, waarvan de eene reeds in 1849 is uitgegeven en om deszelfs hooge gewicht drie oplagen vereischte. De tweede verscheen in den loop van 1852."

Tot zoo verre de inleiding. Wij kunnen ons echter niet weerhouden nog mede te deelen wat de *Blätter* over

wijlen onzen geliefden koning Willem II schrijven. In *paterna erit iustus*, dachten wij, het volgende

»Willem II schonk bij zijne troonsbeklimming den Katholiekten verademing. Hij was bekend als een regtschapen edelaardig karakter, die al zijne onderdanen met gelijke liefde omgaf. Hij moest het weten hoe de zelotische overheersching-partij met zijnen vader, den vroeger aangebeden »Vader Willem», had gespeeld, toen hij ten laatste wilde beproeven de eerste schrede zonder hare toestemming te doen. De Katholiekten daarentegen hadden steeds, in spijt der hemeltergende verdrukking, waaronder zij verzuchten, eene boven alle blaam verhevene houding in acht genomen. Willem II gaf later ook meermalen aan zijne ministers te kennen, dat wat getrouwheid betrefte, hij slechts op zijn leger en op zijne Katholieke onderdanen met volkomen vertrouwen konde rekenen.

»Verstond na zijne troonsbeklimming (den 12 Nov. 1840) had hij eene gemengde kommissie benoemd, ter onderzoek van de Katholieke grieven, welke reeds den 19. Jan. 1841 verslag afgaf, en den 2 Jan. 1842 verscheen er een koninklijk besluit, dat beloofde aan al die bezwaren een einde te maken. Na vreesde echter de zelotisch protestantische partij, dat haar eertje zoude slaan, en zij stelde alle middelen in het werk om die ramp af te wenden. Aan dien angst mag men het toeschrijven, dat zij alle voorzigtigheid en doorzicht ter zijde stellende, openlijk hare haat tegen de Katholiekten en hare plannen aan den dag legde. Een oude professor te Leyden moest haar daartoe zijne stem leenen. Zijne beschuldigingen en verdertingen zijn bekend; wij hebben er soortgelijke ten aanzien zijner voordracht tot vervleesch en walgens toe moeten hooren. In Nederland had zulke dit nut, dat eene reeks van mannen bij de Katholiekten vol energie optrad en de lasteringen zelve vierend in het stof wierp, terwijl zij aan de woede, het fanatisme, de wanhoop en onbeschaamde logenachtigheid — waardigen ernst, onpartijtigheid en de onwederstaanhare kracht van het goed recht en van het gezond verstand tegenover stelden.

Men leest in het Toskaansche regeringsblad van den 13. dezer de volgende officieele mededeeling: »Een Toskaansch dagblad heeft onlangs een door andere dagbladen overgenomen bericht gepubliceerd, hetwelk inhield, dat de gevangene Matia in een Toskaansch strafgeesthuis gestorven was, en er bijvoegde dat zijn dood een gevolg was van het doorgestane liden. Daar dit onware bericht eene zekere mate van verbreiding heeft verkregen, zijn wij genoodzaakt het te logenstraffen. Niet alleen is het feit onwaar, maar de gevangenen worden in de gevangenis van het groot hertogdom met zachtheid en menschlievendheid behandeld.

De hoogwaardige Kardinaal en Vorst-Bisschop van Breslau, Dr. Albert Melchior von Diemberg, is intusschen afstond van 19 Jan. op het Slot Johannisberg in den Heer ontslagen.

De voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, de heer Bullert, heeft op het laatste der vorige week eenige dagen in de residentie doorgebracht. Men verzekert dat hij gedurende dat verblijf met de ministers heeft gesproken over den toestand der onderwerpen, die van wege de regering aan de Staten-Generaal zullen worden onderworpen, en in gereedheid gebracht zijn of worden. Men wil weten, dat, naar aankondiging daarvan, de Tweede Kamer tegen de hertog van Montpensier zal worden bijeengeroepen, om hare werkzaamheden te hervatten. Onder de ontwerpen die daar zullen worden aangeboden, zal naamen vermeldt worden dat wegens het armbestuur, dat in de tegenwoordige zitting nog niet op nieuw ten tafel was gekomen. Eene nieuwe redaktie van de *Moniteur* zal worden ingediend.

Het in den Gemeenteraad van Amsterdam aangenomen voorstel tot konversie is thans ten tweede male behandeld.

In de vergadering van 3 Januarij jl. bragten Burge-meester en Medelidenden dit door hen ontworpen plan ter tafel. Het voorstel strekte tot de rente van 5 op 4 pCt. te brengen om een bedrag van 100,000,000 f. te verkrijgen, dat zou het kapitaal vermeerderen met 75,000,000 f., tot een bedrag van 175,000,000 f. de besparing van interest zou bedragen 137,575 f. Dit ontwerp werd toen afgestemd, en de heer van Bosse gaf kennis, dat hij met eenige medelidenden een nieuw voorstel zou indienen.

Dit nu is het, wat heden ter tafel was gebracht. De strekking er van is, de rente te brengen van 5 op 3 pCt. hierna door wordt het kapitaal vermeerderd met 2,148,500 f., dus het bedrag van 16,300,000 f. de rentebesparing zal bedragen 140,075 f. Van deze besparing zullen 69,000 f. aangewend worden tot vermindering van het budget, en het overige tot amortisatie van schuld.

Het Provinciaal Gerechtshof van Noord-Holland heeft bij arrest beslist, dat de Franse wet van 1807, *sur les loans de l'indigé*, etc., geacht moet worden te zijn afgeschaft door art. 1 van de wet van 16 Mei 1829. Al

terwaarschijnlijkst zal dit belangrijk vraagstuk aan de kennisgeving van den Hoge Raad worden onderworpen.

Te Kampen is de heer C. H. A. Engelenberg gekozen tot lid van den stedelijken raad.

Men schrijft uit die stad, dat de geheele Mastenbroeker polder onder water staat, hetgeen ook met vele lage landen in de nabijheid het geval is.

Men schrijft uit Tiel. Bij vonnis van de arrond. regtb. van heden is de persoon van A. v. O. veroordeeld tot eene korrekt. gevangenisstraf van 6 dagen, wegens het verspreiden van briefjes, zonder naam van drukker of schrijver, ter bestrijding van de kandidatuur van Mr. J. M. de Kempnaer te Arnhem tot lid der Tweede Kamer.

Z. M. heeft 1e. tot lid van den raad der administratie van het fonds tot onderstand van bejaarde en gebrekkige opzieners der jagt en visscherij, hunne weduwe en weezen, in plaats van wijlen W. B. baron van Tuijl van Sarssekerken van Coenraet, benoemd E. H. baron Kengers van Warmenhuizen, lid der Gedeputeerde Staten van Zuid-Holland, voormalig houthvester in het tweede jagtdistrict der provincie. 2e. a. gepensioneerd A. L. Engel, wed. van C. Smijt, in leven hoofd-kommissie aan het postkantoor te Amsterdam, met 1226. 3e. benoemd den heer P. J. B. de Perez, thans resident van Soerabaja, lid in den raad van Nederl. Indie.

Bij den Minister van Financien zijn ontvangen twee coupons, te samen groot f. 17,324, door een onbekende, zich tekenende R. C. P., onder het postmerk Delfshaven, ten behoeve van 's Rijks schatkist ingezonden.

HULST, 15 Jan. Mgr. van Genk Bisschop van Adras, Koadjutor van Mgr. van Hooijdonk, Vikariaat Apost. van Breda, heeft gisteren alhier de kapel ingewijd, in het onlangs opgerigte pensionaat voor jonge jufvrouwen.

BULTELANDSCHE BERIGTEN

PARIS, 20 Jan. De kennisgeving betreffende het huwelijk van Keizer Napoleon met Mej. Eugénie, hertogin de Montyo, heden in de *Moniteur* verschenen, is het voorwerp van aller gesprekken.

Betreffende hetgeen het voorgenomen huwelijk des Keizers is vooraf gegaan verneemt men nog, dat Louis Napoleon het plan daartoe reeds lang beaamd had, oischoon hij er aan niemand hoegenaamd over gesproken had, tot dat hij het tot veler verbazing en misnoegen plotseling in den ministerraad te kennen gaf. De Keizer was, zegt men, verstoord geworden over de tegenkanting die hij ontmoette in zijne huwelijksplannen met prinsessen uit regende vorstenhuizen; en had des te eerder tot het huwelijk met de bevallige juffer de Montyo besloten, omdat deze de keuze schijnt te zijn van zijn hart. Bovendien behoort Mej. de Montyo tot een oud-adellijk geslacht, hetwelk in de geschiedenis van Spanje eene schitterende plaats beslaat.

Haar vader, graaf de Montyo, hertog van Penoranda, is een dapper artillerie-officier, die zich in den Franschen veldtocht in 1814 bij de verdediging van Parijs veel roem verwierf. Later had hij zitting in den Senaat, alwaar hij veel invloed had. Zijne ondernemingen tot een nuttig of weldadig doel verwierven hem de achting van alle weldenkenden, en in 1839 overleed hij door velen diep betreurd.

Hare moeder is geboortig in Andaluzie, maar gesproten uit eene adellijke Schotsche familie van Kirchpatrick Clodburn, die bij den val der Stuarts het vaderland ontweek. Zij was *camerera mayor* of eerste staatsdame van H. M. koningin Isabella II onder het ministerie Narvaez. Mej. de Montyo zag te Grenada het eerste levenslicht. Reeds in 1840 verloorde zij zich met hare moeder te Parijs in eenige aanzienlijke salons en werd ook opgemerkt op de bals der Tuilleries. Thans telt zij 23 a 25 jaar, is zeer bevallig, heeft eene goede taille en een lief en bevallig gelaat. Zij is zeer blank van huid, heeft schoone zwarte oogen, en hare fraaie haarlokken zijn eenigzins van die tint, welke aan de Engelsche afkomst hare moeder doet denken.

Het huwelijk des Keizers met Mej. de Montyo geeft aan den korrespondent van de *Brusselsche Indépendance* aanleiding tot eenige opmerkingen. Hij zegt o. a. dat deze verbintenis geenszins in den smaak schijnt te vallen van de met het Keizerrijk ingenomen bevolking, en dat zij evenmin behaagt aan de dieparen en persoonlijk vrienden des Keizers.

Een diplomatiek huwelijk, zegt die berigtgever verder, zou zijne staatkundige poszaken en voordelen kunnen gehal hebben. Een huwelijk met eene dame, die een of anderen grooten naam uit het Keizerrijk geleed had, of bij gebreke van deze, met de dochter van een goeden en geacht vriend zijns vaderlands; kortom met eene vrouw uit de boezem der natie zelf genomen, zou den volkszenuw hebben doen trillen. Men zou in het sluiten van een dezer huwelijken, of den Keizerherkend hebben, met zijne grootheid en pracht in den rang der Souvereinen plaats nemende, of den Keizer door de

volks-sovereiniteit gekozen en op nieuw zijn plegt verbond met het volk vernieuwende.

»Maar een huwelijk met eene Spaansche jonge dame beantwoordt aan geen der denkbeelden of der gevoelens des lands. Het laat zich alleen verklaren door eene persoonlijke geneigdheid. Het hoofd van een grooten Staat als Frankrijk, die het hoofd een nieuwe dynastie wil worden, moet ernstiger denkbeelden bezitten en een verhevener blik slaan dan alleen om eene geneigdheid te bevredigen, of, om hulde te brengen aan de schoonheid van een jong meisje.

»Ik zal niet langer drukken op de bezwaren die het besluit des Keizers zou kunnen doen ontstaan. Zoo op het oogenblik bevond ik mij in het gezelschap van een der aanzienlijkste buitenlandsche diplomaten, en van een der vermogendste steunpilaren der finantieele wereld. De eerstgemelde aarzde niet om te verklaren dat de buitenlandsche heeren van Europa over dit huwelijk ten hoogste verbaasd zullen staan; de laatstgemelde voorspelde met zekerheid eene daling van 4 of 5 frs. op den dag dat het niet langer mogelijk zou zijn aan het berigt te twijfelen.

De echtverbintenis des Keizers met Mej. de Montyo zal geen morgaatisch huwelijk zijn, gelijk men heeft gezegd. Er zal intengendeel ten duidelijkste worden bepaald dat de zonen, die uit dezen echt mogten geboren worden, hij erfopvolging recht hebben op den troon, en dat het huwelijk al de gevolgen hebben zal als van eene echtverbintenis gesloten met eene prinses uit een regerend stambuis.

De heer de Persigny, de boezemvriend des Keizers, heeft hem, zegt men, dit huwelijk bijzonder afgeraden. Mevr. de Persigny is echter eene intieme vriendin van Mej. de Montyo.

Een dagblad maakt de opmerking dat Keizer Napoleon III, door zijn huwelijk met Mej. de Montyo, die den titel van Grande van Spanje bezit, dien titel volgens de Spaansche wetten, van zijne echtgenoot overneemt. Doch indien de Keizer dien titel aanneemt, dan moet hij daartoe de toestemming vragen van het hoofd van dien hoogste adel in Spanje, en dit hoofd is niemand anders dan de hertog van Montpensier, de zoon van Lodewijk Philips, die gehuwd is met de Infante, zuster van Koningin Isabella.

Thans verhaalt men ook dat door den maarschalk Jérôme officieel aan het hof zal worden voorgedragen zijne echtgenoot, de gravin Bartoline, die schoone en edele weduwe, met wien de gewezen koning van Westfalen een ongelukkig huwelijk sloot; en die sedert zoo zeer in de saken te Florence heeft geschitterd.

Ook spreekt men van een aanstaand huwelijk van Prins Napoleon, den zoon van Jérôme, met de prinses van Wagram.

De *Presse* doet opmerken dat het huwelijk van Napoleon III weldra zal gevolgd worden door dat van een anderen Keizer, t. w. van Frans Jozef van Oostenrijk, met prinses Sidonia uit het koninklijk huis van Saksen, wier broeder, Prins Albert, verloofd is met de Prinses Karolina van Wadd.

Het gerucht wil dat de gen. Canrobert den maarschalk de Saint-Arnaud weldra zal vervangen als minister van oorlog.

De ex-montagnard Sobrier heeft aan den Keizer een verzoek om gratie ingediend. De *Moniteur* zegt dat hem die gratie is verleend.

Bij keizerlijk dekreet is het rijksinkomen der Aartsbisschoppen van Frankrijk bepaald op 20,000 frs.; dat der Bisschoppen op 12,000 frs. De Aartsbisschop van Parijs alleen heeft 50,000 frs.

(Per telegraaf) PARIS, 21 Jan. Aan de dagbladen is bevel gegeven om zich, betreffende het huwelijk des Keizers, te bepalen tot het overnemen van het berigt in den *Moniteur*; zij mogen daarbij geene enkele aanmerking tot goedkeuring of afkeuring voegen.

Sommigen beweren dat ter gelegenheid van dit huwelijk eene algemeene amnistie zal worden verleend.

Ook zegt men dat de Keizer in zijne te houden aanspraak tot de Hooze Staatsligelidamen gewaagen zal van de mislukte pogingen om eene prinses uit een regerend vorstelijk geslacht te huwen, en dat Z. M. daarbij zou wijzen op het voorbeeld van den Hertog van Orleans.

Het berigt betreffende den opstand te Cayenne bevestigt zich. De gouverneur is reeds bij keizerlijk dekreet ontslagen, en er zijn troepen ter versterking heen gezonden.

De Bey van Tunis heeft uit hoofde van bezuiniging de helft zijner troepen ontslagen.

MADRID, 15 Jan. De *Nacion* bevat heden eene kennisgeving dat de progressistische kiezers, met toestemming der regering, morgen eene kiesvergadering zullen houden.

ENGELAND.

LONDEN, 20 Jan. De bank heeft heden haar diskonto tot 3 pCt. verhoogd.

De *Times* en de *Morning Advertiser* bevestigen het berigt door de *Globe* gegeven dat Lord John Russell

